

HOMILIA EN LA MISSA DEL NAIXEMENT DE LA VERGE MARIA

Avui celebrem el naixement de la Verge Maria. Acabem d'escoltar la genealogia de Jesús, aquest reguitzell d'avantpassats, de patriarques, de reis, d'idòlatres, de pecadors, de paganes i prostitutes. D'aquesta descendència pecadora i santa, Déu es va fer home.

El contrast fort en aquesta genealogia es troba en les dones que l'evangeli evoca. Totes menys una són grans pecadores: Tamar i Rahab, dones públiques, Rut, pagana. Maria, en canvi, la immaculada, la sense pecat. Ella, des de la seva concepció fou preservada del pecat original i tota la seva vida va viure en obediència i docilitat a Déu. Déu va fer néixer el seu fill d'una nissaga pecadora, com tota la humanitat. Déu va fer néixer el seu fill d'una noia pura i immaculada, sense participació de marit, com mostra l'evangeli d'avui.

El poble cristià, que ha contemplat Maria en tots els seus misteris, avui celebra el seu naixement. Poc sabem d'aquest moment de la seva vida. Només el nom dels seus pares: els sants Joaquim i Anna. Només el que podem imaginar com a conseqüència de la seva elecció divina: un naixement lluminós, pobre, senzill, piadós i ple de llum. Començaven els preparatius més immediats de la salvació i la llum de Déu començava com una albada en un món ple de fosc i tenebres.

El poble cristià ha ubicat en aquesta festa totes les advocacions marianes trobades. Avui, arreu del país, en cada lloc on es venera una imatge trobada de la Mare de Déu, es fa festa. En aquell lloc, fa molts anys, va "néixer" la imatge estimada que ha estat motiu perquè els fidels puguin tenir Maria a prop, la puguin visitar, s'hi puguin emparar i experimentin la seva gràcia protectora.

L'estrofa més coneguda dels goigs de la Mare de Déu del Claustre m'és ocasió avui per a fer notar dues actituds bàsiques per a aquesta trobada amb Maria que és llum en les foscs de la nostra vida: "Un nen anant-hi a jugar, un dia a ses aigües queia, sa mare que mort el creia, així el va sentir parlar: Mareta no us afligi, ja trobo qui ajuda em dóna, de la ciutat de Solsona, els vostres fills protegiu". Les dues actituds són la confiança i la necessitat.

***

“Un nen anant-hi a jugar”. Aquí a Solsona, com arreu, la troballa de la Mare de Déu té un denominador comú. És un infant qui la troba. Els pastorets arreu de les muntanyes. Els infants de la Cirosa al Miracle, santa Bernadeta a Lurdes, els tres pastorets de Fàtima, aquells noiets a Medjourgoje. Sempre nens i nenes, noiets i noietes.

La infància i els trets d'aquest moment de la vida fan les persones especialment promptes i aptes per al misteri. L'infant és capaç de viure en un món de fantasia, la raó no l'esclavitza. Les coses poden succeir encara que no quadrin amb la raó. La realitat és més rica que allò que la testa pot capir. L'infant no treballa, sinó que juga. No cerca ansiosament la seguretat, sinó que gaudeix i confia. L'infant se sap protegit, s'arrisca perquè sap que té refugi en qui el vetlla i l'estima i, per tant, no té por. Es llança en braços del seu pare perquè està segur que no el deixarà caure. L'infant viu segons el cor i no segons el cap.

És per això que les aparicions i les troballes sobrenaturals han estat fetes als i pels infants. Els adults haurien vist alguna cosa estranya i haurien pensat que tenien una al·lucinació. Els infants van veure la Mare de Déu. Els adults haurien trobat una imatge que algú hauria amagat i n'hauria perdut la memòria, els infants varen trobar una imatge que miraculosament va voler fer-se propera a un poble per a protegir-lo i portar-lo a la fe.

Nosaltres celebrem la troballa de la Mare de Déu del Claustre perquè un nen va anar a jugar allà on ella es trobava. Un nen jugant trobà la que havia de ser Mare i Patrona de la nostra ciutat. Trobà la que havia de configurar una gran part de la nostra cultura i història. Sense aquella troballa probablement Solsona no hauria passat d'un raconet insignificant. No hauria crescut la canònica de Santa Maria, no s'hauria aixoplugat al seu voltant una vila, no hauria estat escollida com a seu episcopal, no hauria esdevingut ciutat ni cap de partit judicial, no hauria estat cap de comarca, no hauria desenvolupat la festa i tota la idiosincràsia popular solsonina.

Sense esdevenir nens, és impossible que ens acostem amb l'actitud adequada a aquesta capella i puguem cadascú fer la nostra personal troballa. Maria del Claustre només es troba si en la nostra vida hi ha un espai per al misteri, per a allò que no cap en el nostre cap. Només si hi ha un espai per a gratuïtat, per a allò que no rendeix ni provoca seguretat. Només hi ha troballa si hi ha confiança, si comptem que hi ha unes mans que ens poden sostenir i que ens alliberen de la por.

Els adults només ens podem fer infants si ens fem petits, si esdevenim confiats. Quan un adult fa la criatura: juga com una criatura, fa una

rebequeria o plora perquè no pot aconseguir alguna cosa, tots ens adonem que alguna cosa grinyola. Quan Jesús diu que si no ens fem com els infants no entrarem en el regne del cel, ens posa per model Maria i Josep, que no fan rebequeries, sinó que es fan petits i dòcils, confiats i abandonats a la providència. Maria s'abandona en el seu sí irracional i confiat. Josep és dòcil a la moció de l'àngel que en somnis li revela l'incomprensible.

Es tracta de fer-se petit: de confiar; de venir a aquesta capella i de genolls davant la mare, confiar-li-ho, posar-ho tot a les seves mans, deixar de controlar i manipular, poder descansar. Es tracta d'esperar la seva actuació en el nostre cor i en els cors dels altres. Pensem en el munt de situacions i problemes en els quals com més potinegem més s'emboliquen i s'espatllen: a casa, a la feina, en les amistats... No us sembla que moltes vegades faríem molt millor venint al Claustre per a dir-li a Maria: no puc, no sé què fer, no me'n surto, a les teves mans! Qui ve així, pot trobar-se amb Maria: pot sentir la seva presència maternal i protectora, pot sentir el seu consell alliberador i il·luminador.

Fem-nos petits i venim sovint a conversar i descansar amb la nostra mare.

***

A Solsona, la troballa té un element especial: el miracle. “Un nen anant-hi a jugar, **un dia a ses aigües queia, sa mare que mort el creia, així el va sentir parlar: Mareta no us afligiu, ja trobo qui ajuda em dóna...**”

El naixement de la Mare de Déu, a Solsona, va acompanyada no només de la candidesa receptiva de la infància, sinó també de la fragilitat necessitada d'un accident, d'un perill de mort.

L'infant, qui sap si esvalotat rere una pilota que rodola dramàticament cap al pou, es llença confiat i cau pel forat. La Mare, a Solsona, amb una pedagogia i una condescendència meravellosa, vol ser trobada no només per un que sigui petit, sinó també pel qui es troba necessitat.

L'infant durant uns instants experimenta el vertigen, s'adona que la festa s'ha convertit en drama i sent com es traspasa el seu cor veient-se submergit en unes aigües profundes, fosques i mortals. Com a nen, no té ni temps ni esma per agafar-se als sortints dels murs; ell, com quan cau jugant a la plaça, espera el socors de la seva mare amatent i, oh sorpresa!, unes mans l'acullen a la falda i el salven. Ha trobat qui ajuda li dona.

Maria, a Solsona, es fa: ajuda en la necessitat; sosteniment en la caiguda; falda amorosa en la pena i el desconsol; guarició per als ferits i masegats.

La malaltia, el dolor físic, l'enfonsament psíquic o moral ens fa impotents, necessitats, incapaços de lluitar i d'eixir de la nostra situació. Tots, petits i grans, davant del dolor i la malaltia, necessitem cura, ajuda i consol.

Sovint ens costa fer-nos petits i, per tant, se'ns fa difícil trobar Maria. En canvi, ens és molt més fàcil experimentar fragilitat i necessitat. Qui no està malalt d'alguna cosa? Qui pot dir que no té alguna relació emmalaltida? Qui va sobrat d'estimació o està en paus amb tothom? Qui no viu afeixugat per cap esclavitud o addicció? Qui es val per ell mateix i no necessita de res ni de ningú?

La humanitat no es divideix entre sans i malalts, es divideix entre vulnerables i addictes. La humanitat està tota ella malalta i es divideix entre els que ho reconeixen i cerquen ajuda i els que no ho volen reconèixer i anestesien el seu dolor amb el consum, el plaer, el domini sobre els altres i totes les addiccions que us pugueu imaginar.

Solsonins, tenim el privilegi que la nostra estimada Mare ha volgut ser trobada per un necessitat, per un accidentat. Ella ens espera en els nostres pous, ens sosté en les nostres caigudes, ens guareix en les nostres ferides. Veniu al Claustre i deixeu-vos agombolar a la seva falda. Conte-li les vostres dificultats i necessitats i deixeu que ella faci un miracle.

***

A Solsona, troba Maria qui es fa petit i qui es reconeix necessitat. A Solsona, troba una mare, una protecció i una ajuda, qui ve a aquesta capella no de visita, sinó a cercar ajuda.

Solsona, 8 de setembre de 2019